

Sygn. akt III AUa 328/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski

Sędziowie: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

del. SSO Anna Rodak (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Małgorzata Matusiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 października 2015 r. w Ł.

sprawy **W. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 17 grudnia 2014 r. sygn. akt V U 6132/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz W. J. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.**

Sygn. akt III AUa 328/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zmamiał decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M., z dnia 8 lipca 2014 roku, którą organ rentowy odmówił wnioskodawcy W. J. prawa do emerytury, podnosząc w uzasadnieniu, iż nie udowodnił wymaganych przepisami 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących

ustaleniach faktycznych:

W. J., urodzony w dniu (...), złożył w dniu

30 czerwca 2014 roku wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udowodnił staż pracy wynoszący 28 lat, 2 miesiące i 17 dni.

Do okresów pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie zaliczył żadnego okresu zatrudnienia wnioskodawcy.

Od 23 lutego 1976 roku do 9 sierpnia 2002 roku wnioskodawca był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy, w Fabryce (...) w P. Tryb.

Fabryka (...) w P. Tryb. wystawiła wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 22 maja 2014 roku, w którym potwierdziła, iż W. J. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowowodowrowym w okresie od 23 lutego 1976 roku do 9 sierpnia 2002 roku na stanowisku ślusarza (pracownik zatrudniony w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w wydziałach spawalniczych – stała praca w warunkach , w których nie są zachowane higieniczne normy pracy), wymienione w dziale XIV poz. 12 pkt 18 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach).

W. J. został zatrudniony na podstawie umowy o pracę jako ślusarz na oddziale M-34 od dnia 23 lutego 1976 roku. Na tym oddziale tym pracował do końca swojego zatrudnienia tj. do dnia 9 sierpnia 2002 roku.

Z dniem 22 marca 2004 roku wnioskodawca został ponownie zatrudniony jako ślusarz na wydziale M-42, na którym nadal pracuje.

Wydział M-34 był to wydział montażu urządzeń górniczych o dużych gabarytach. Poprzednio nosił nazwę RU1. Na wydziale tym montowano górnicze urządzenia szybowe i wyciągowe tj. klatki, skipy, przenośniki taśmowe i kubelkowe, kolejki podwieszane spalinowe. Klatki służyły górnikom do zjeżdżania pod ziemię, a skipy do wywożenia urobku. Montowano również urządzenia służące do przeróbki mechanicznej węgla tj. filtry tarczowe, odmulniki, osadzarki, wzbogacalniki, zwałowarki. W. to urządzenia służące do oddzielania mialu od węgla, o wysokości trzypiętrowego budynku. Zwałowarka służyła do zwałowania węgla na hałdy, miała wysokość około 10 metrów i umieszczona była na łożysku o średnicy 3 metrów.

Do stałych obowiązków wnioskodawcy należał montaż w/w urządzeń i maszyn górniczych. Jego praca polegała na cięciu blach oraz kątowników palnikiem wodorotlenowym, szlifowaniu szlifierką, aby do siebie pasowały, a następnie wstępnym ich zespawaniu (szczepianiu) celem złożenia urządzenia według rysunku technicznego. Część elementów wnioskodawca otrzymywał już przygotowanych z działu przygotowawczego. Były to pocięte ceowniki, kątowniki, blachy. W ten sposób wnioskodawca wykonywał podzespoły wszystkich urządzeń szybowych, wyciągowych i przeróbkowych. Wnioskodawca wykonywał również rozwierty pod nity przy pomocy wiertarki pneumatycznej oraz nitował urządzenia młotem pneumatycznym. Te prace wykonywane były przy urządzeniach wyciągowych tj. skipach. W dalszym toku produkcji składanymi urządzeniami i maszynami górniczymi zajmował się spawacz, który spawał je na „gotowo” . Po powrocie ze stanowisk spawalniczych wnioskodawca przy pomocy palnika acetylenowo-tlenowego prostował odkształcone podczas spawania metalowe elementy urządzenia aby każdy z nich do siebie pasował. Gotowy wyrób wnioskodawca następnie szlifował przy pomocy szlifierki pneumatycznej.

Wnioskodawca swoje obowiązki wykonywał stale, w pełnym wymiarze czasu pracy. Na hali, na której wnioskodawca pracował występowało duże zapylenie, zadymienie (dymy spawalnicze) oraz hałas. Ponadto wnioskodawca był narażony na podwyższoną temperaturę środowiska pracy, promieniowanie łuku elektrycznego, drgania mechaniczne przekazywane przez szlifierki pneumatyczne. W bezpośrednim sąsiedztwie pracowali spawacze, których stanowiska pracy były oddzielone od stanowiska wnioskodawcy cienkim parawanem.

Wnioskodawca otrzymywał zupy regeneracyjne.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał odwołanie za zasadne.

Sąd wskazał, iż zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) - ubezpieczonym urodzonym przed

dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

Sąd Okręgowy podniósł, iż w przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie był członkiem OFE.

Sąd wskazał, iż aa pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Sąd podniósł, iż w przedmiotowej sprawie wnioskodawca dysponował świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionym przez Fabrykę (...) SA w P. Tryb. w dniu 22 maja 2014 roku, potwierdzającym, że w okresie od 23 lutego 1976 roku do 9 sierpnia 2002 roku pracował jako ślusarz w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w wydziałach spawalniczych, wykonując stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym, w warunkach, w których nie są zachowane higieniczne normy pracy. Nie mniej dysponowanie przez wnioskodawcę świadectwem pracy z dnia 22 maja 2014 roku, potwierdzającym jego charakter pracy w szczególnych warunkach, nie wyklucza możliwości jego zakwestionowania przez organ rentowy. Świadectwo pracy nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 k.p.c., nie korzysta zatem z domniemania prawdziwości i autentyczności, a li tylko dokumentem prywatnym i jako taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Świadectwo pracy samo przez się nie tworzy zatem praw podmiotowych, ani ich nie pozbawia.

Ponieważ organ rentowy zaprzeczał prawdziwości świadectwa pracy z dnia 22 maja 2014 roku (spór dotyczył dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca), ciężar wykazania prawdziwości tego dokumentu prywatnego w myśl art. 253 zd. 2 k.p.c. spoczywał na wnioskodawcy jako osobie, która chce z tego dokumentu skorzystać.

Sąd podniósł, iż charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w spornym okresie w Fabryce (...) w P. Tryb. ustalił na podstawie zeznań świadków S. M. i A. K.. Świadczyli, że w całym spornym okresie od początku lat 70-tych XX wieku aż do końca 1998r. pracowali razem z wnioskodawcą na tym samym wydziale montażu urządzeń i (...) -34, a zatem dysponują bezpośrednią i co za tym idzie szczegółową wiedzą co do codziennych obowiązków pracowniczych wnioskodawcy na tym wydziale, w okresie od 23 lutego 1976 roku do 9 sierpnia 2002 roku. Świadczyli Ci potwierdzili, iż W. J. pracując w Fabryce (...) w P. na wydziale maszyn i urządzeń górniczych M-34 cały czas pracował przy montażu urządzeń wyciągowych tj. skipy i klatki oraz urządzeń służących do przeróbki węgla tj. zwałowarki, osadzarki, odmulniki, wzbogacalniki. Do stałych obowiązków wnioskodawcy na tych wydziałach należało przecinanie blach, dopasowywanie i wyrównywanie elementów składowych, punktowe łączenie (szczępienie) składanych elementów stalowych przy pomocy spawarki elektrycznej tzw. spawanie wstępne, ich szlifowanie przy użyciu szlifierki pneumatycznej i palnika acetylenowo-tlenowego oraz nitowanie przy użyciu młota pneumatycznego. Prace te wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy, do innych prac nie był kierowany.

Zeznania wszystkich świadków Sąd uznał za spójne, logiczne i korespondujące z zeznaniami wnioskodawcy oraz dokumentami zgromadzonymi w jego aktach osobowych. Organ rentowy w toku postępowania nie przedstawił natomiast jakichkolwiek dowodów, które podważyłyby wiarygodność złożonych zeznań.

Sąd I instancji wskazał, iż okoliczność, że wnioskodawca na wydziale M-34 pracował na stanowisku ślusarza, nie wyklucza uznania, że pracował on w szczególnych warunkach. O szczególnych warunkach pracy nie decyduje bowiem nazwa zajmowanego stanowiska pracy, ale faktycznie stale wykonywane obowiązki pracownicze. A te w świetle zeznań świadków, wnioskodawcy oraz dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych polegały na:

- przecinaniu blach, dopasowywaniu i wyrównywaniu elementów składowych palnikiem acetylenotlenowym,
- punktowym łączeniu (szczępieniu) składanych elementów stalowych przy pomocy spawarki elektrycznej tzw. spawanie wstępne,
- szlifowaniu i polerowaniu mechanicznym powierzchni montowanych elementów oraz szlifowanie połączeń spawalniczych przy pomocy szlifierki,
- nitowaniu przy użyciu młotów pneumatycznych oraz nawiercaniu otworów pod nitowanie wiertarkami pneumatycznymi.

Prace te były wykonywane w hali, w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, gdzie występowało duże zapylenie, zadymienie i hałas, znacznie przekraczające dopuszczalne normy.

Prace w takim charakterze (spawalnicze oraz ślusarskie polegające na szlifowaniu i polerowaniu mechanicznym powierzchni metalowych oraz nitowaniu przy użyciu wiertarki pneumatycznej) były niewątpliwie pracami wykonywanymi w uciążliwych dla zdrowia warunkach i jako takie są wymienione w wykazie A będącego załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43z późn. zm.), a mianowicie w:

- dziale XIV (prace różne) poz. 12 – prace polegające na wycinaniu (tzw. upalenie – dopalanie) gazowym i spawaniu elektrycznym (zgrzewanie punktowe składanych elementów stalowych – spawanie wstępne);

- dziale III (w hutnictwie i przemyśle metalowym) poz. 78 – prace polegające na szlifowaniu wyrobów metalowych;

- dział XIV (prace różne) poz. 18 – prace polegające na obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych (praca przy obsłudze młota pneumatycznego);

W konkluzji Sąd Okręgowy wskazał, iż mimo, że wnioskodawca w spornym okresie pracował formalnie na stanowisku ślusarza – jak przedstawia świadectwo pracy - to charakter wykonywanej przez niego pracy w tym okresie polegał na wykonywaniu stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy wycinaniu i spawaniu elektrycznym, szlifowaniu i obsłudze młota pneumatycznego, co wynika z zeznań wnioskodawcy oraz świadków. Ponieważ wszystkie wykonywane przez wnioskodawcę prace, w ramach obowiązującego go ośmiogodzinnego czasu pracy, były pracami w szczególnych warunkach, należy uznać, że W. J. wykonując je, pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Mimo zatem, że świadectwo pracy w szczególnych warunkach nie wskazywało precyzyjnie wszystkich prac wykonywanych przez wnioskodawcę, ograniczając się li tylko do prac przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, pomijając takie prace jak szlifowanie wyrobów metalowych czy prace przy użyciu narzędzi wibracyjnych, to nie zmienia to faktu, że ostatecznie odpowiada ono prawu, gdyż potwierdza, iż skarżący faktycznie wykonywał prace w szczególnych warunkach.

Reasumując Sąd Okręgowy uznał, iż W. J. wykazał, że w okresie od 23 lutego 1976 roku do 31 grudnia 1998 roku tj. w okresie pracy na wydziale M-34, będąc zatrudniony w Fabryce (...) w P. Tryb. na stanowisku ślusarza, faktycznie wykonywał - stale i w pełnym wymiarze czasu pracy - prace zaliczone do prac w szczególnych warunkach, zgodnie z wykazem A będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), wymienione w dziale XIV pod poz. 12 (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym,) dziale III pod poz. 78 (prace przy szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu mechanicznym) oraz w dziale XIV poz. 18 (prace przy obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych.).

W świetle powyższego, Sąd I instancji uznał, iż wnioskodawca udowodnił ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a jednocześnie spełnił pozostałe niesporne przesłanki z art. 184 ust 1 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a co za tym idzie nabył prawo do emerytury od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego określonego w § 4 ustęp 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał W. J. prawo do emerytury z dniem 6 czerwca 2014 r. .

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik tj. art. 98 k.p.c. zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 złotych, na podstawie § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 490).

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy zarzucając:

- naruszenie prawa procesowego – art.233 § 1 kpc poprzez błędną ocenę materiału dowodowego i przyjęcie, że wszystkie czynności wykonywane przez wnioskodawcę w spornym okresie były pracami w szczególnych warunkach, podczas gdy wnioskodawca wykonywał szereg czynności nie należących do prac w szczególnych warunkach;

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 32 w zw. z art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przez przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury, podczas gdy nie ma on prawa do tego świadczenia, bowiem nie spełnił wszystkich, łącznie wymaganych przesłanek, a mianowicie nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach, 1 ust. 1 w zw. z § 2 ust. 1 i 2, § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez uznanie, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w szczególnych warunkach podczas gdy w ramach jednego stanowiska pracy wykonywał on również prace nie mające charakteru szczególnego – o niższym stopniu szkodliwości oraz poprzez dopasowanie poszczególnych czynności i obowiązków wykonywanych przez wnioskodawcę do rodzaju prac w szczególnych warunkach wymienionych w wykazach - załącznikach do tego rozporządzenia mimo tego, co wskazał zakład pracy, podczas gdy przyznanie wcześniejszej emerytury uzasadnia wykonywanie prac wymienionych w wykazach stanowiących załącznik do ww. rozporządzenia w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy, zaś rodzaj wykonywanej pracy wskazywany jest w świadectwie pracy.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania .

Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia stanu faktycznego, czyniąc je integralną częścią niniejszych rozważań. Apelujący wprawdzie podnosi zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 kpc, jednakże skupia się w uzasadnieniu apelacji wyłącznie na zarzucie naruszenia prawa materialnego tj. art. 32 § 1 w zw. z art. 184 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) w związku z § 1 i 2 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.).

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie zaś do treści art. 184 powołanej wyżej ustawy - ubezpieczonemu, urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r., przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy, tj. po ukończeniu 60 lat

(dla mężczyzn), jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. do 1 stycznia 1999r.), osiągnął okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w wymiarze 15 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, czyli 25 lat. Poza tym, stosownie do treści art. 184 ust. 2 przywołanej ustawy, emerytura przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl § 2 rozporządzenia, okresy pracy uzasadniające prawo do wcześniejszego świadczenia emerytalnego to okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywana jest stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Nadto praca ta musi być wymieniona w załączniku A lub B do cyt. rozporządzenia z 7 lutego 1983 r.

Jak wyżej zaznaczono, zarzuty apelacji sprowadzają się w istocie do zarzutu naruszenia przepisów materialnego. Prawidłowe skonstruowanie zarzutów apelacji wymaga bowiem odróżnienia sytuacji, gdy w sprawie wadliwie ustalono stan faktyczny i to dopiero pociągnęło za sobą błędny proces subsumcji od sytuacji, w której prawidłowo ustalony stan faktyczny oceniono w świetle niewłaściwej normy prawnej. W pierwszym przypadku konieczne jest podniesienie zarzutów natury procesowej zmierzających do wykazania błędnego ustalenia przez sąd stanu faktycznego, a dopiero następnie zarzutów naruszenia prawa materialnego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażany jest pogląd, że ani błędu w subsumcji nie można skutecznie dowodzić przez kwestionowanie prawidłowości dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych, ani też zwalczanie prawidłowości ustaleń faktycznych nie może się odbywać za pomocą samego tylko zarzutu naruszenia prawa materialnego (wyroki Sądu Najwyższego: z 20 grudnia 2001 r. V CKN 510/00, Lex nr 53098; z 26 września 2002 r., III CKN 466/00, Lex nr 74408; z 19 kwietnia 2006 r., (...), Lex nr 198529, z 21 października 2004 r., V CK 81/04, Lex nr 146340; z 21 listopada 2008 r., V CSK 213/08, Lex nr 558628).

W niniejszej sprawie, pomimo formalnego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc ustalony stan faktyczny nie jest przedmiotem sporu. Apelujący zarzuca wyłącznie, że do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, niewłaściwie zastosowano normy prawne. Dla porządku zatem należy tylko wskazać, iż Sąd Okręgowy ustalił, że w trakcie zatrudnienia ubezpieczonego w Fabryce (...) S.A. (...) w P. (od 23 lutego 1976 r. do 9 sierpnia 2002 r. ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu ustawy emerytalnej. Z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych wynika, że odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace spawalnicze oraz ślusarskie polegające na szlifowaniu i polerowaniu mechanicznym powierzchni metalowych oraz nitowaniu przy użyciu wiertarki pneumatycznej tj. wymienione w wykazie A będącego załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43z późn. zm.), a mianowicie w:

- dziale XIV (prace różne) poz. 12 – prace polegające na wycinaniu (tzw. upalenie – dopalanie) gazowym i spawaniu elektrycznym (zgrzewanie punktowe składanych elementów stalowych – spawanie wstępne;
- dziale III (w hutnictwie i przemyśle metalowym) poz. 78 – prace polegające na szlifowaniu wyrobów metalowych;
- dział XIV (prace różne) poz. 18 – prace polegające na obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub uderowych (praca przy obsłudze młota pneumatycznego).

Skoro, jak wynika z powyższego, ubezpieczony wykonywał prace różnego rodzaju, jednak tylko takie, które mieściły się w przywołanym rozporządzeniu z 7 lutego 1983 r., w sposób uprawniony Sąd Okręgowy uznał, że prace te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Argumenty apelacji, pozostawiające poza sporem ustalony przez Sąd Okręgowy zakres wykonywanych przez W. J. czynności pracowniczych, nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny podziela pogląd apelującego, że wskazane przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy szczególnych warunkach stanowisko ślusarza zatrudnionego w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, wskazane w dziale XIV, poz. 12, pkt 18 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa

i Energetyki z 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, nie uzasadnia zaliczenia spornego okresu do pracy w szczególnych warunkach. Jednakże w niniejszej sprawie stan faktyczny przedstawia się odmiennie, ponieważ Sąd Okręgowy ustalił odmiennie charakter zatrudnienia wnioskodawcy, uznając, że w latach 1976-2002 wnioskodawca, w świetle zgromadzonych dowodów, pracował głównie przy pomocy spawarki elektrycznej (tzw. spawanie wstępne), przy szlifowaniu elementów przy użyciu szlifierki pneumatycznej i palnika acetylenowym przy wycinaniu blach, dopasowywaniu elementów składowych, punktowym łączeniu (szczepianiu) składanych elementów, spawaniu elementów do obudów górniczych oraz szlifowaniu i czyszczeniu elementów przy użyciu urządzeń wibracyjnych lub udarowych.

W konkluzji powyższych rozważań uznać należy, iż Sąd I instancji w sposób uprawniony uznał, iż wnioskodawcy spełnia wszystkie przesłanki o , których mowa w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, od których uzależnione jest prawo do nabycia emerytury, o której mowa w tym przepisie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i § 11 ust. 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.